

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ARKADY AWERTSCHENKO

Η ΒΕΡΑ ΚΑΙ Ο ΜΙΣΑΣ

Μίσας, ο λωποδύτης, πούχε τρομοκρατήσει όλα τα περίχωρα, είχε κερσάτια και πήρε τον μεγάλο ξεχωριστό δρόμο για να ξεσκιάσει. Στα μέσα του δρόμου είδε μια μοναχική βίλλα και πήδηξε τον φράχτη, χωρίς να το καλοσκεφτεί. Μά ο Μίσας δεν είχε κανένα κακό σχέδιο στο μυαλό του, κι' αν πήδηξε τον φράχτη, τώκανε για γούστο, για να μην ξεχάσει την τέχνη. Κάτι μέσα του τοβύλεγε πως ή σημερινή του μέρα θα πήγαινε καλά και γι' αυτό δεν αισθανότανε κανένα φόβο. Πήρε την αλεία που πήγαινε ίσια στη βίλλα και κάθησε στον πρώτο πάγκο που βρήκε μπροστά του για να σκε-

—Ναί, γιορτάζεις στις 17 Σεπτεμβρίου.
'Η μικρή τάχασε. Τόν κούτταξε με θαυμασμό.
—Μπράβο!... Σ'ό τά ξεφεις όλα. Δέν παίζουμε λιγάκι τις κομπάρους; Θά σου βάλω τάχα νά φάς και θά μιλήσουμε ως πού νάρθη ή μαμά.
'Ο Μίσας συλλογίστηκε λίγο κι' έπειτα είπε:
— Πάει καλά. Δέν πιστεύω νάμια όμως κανέναν στό σπίτι;
—'Οχι, σου είπα.
'Η Βέρα τόν πήρε από τό χέρι και τόν πήγε στην τραπεζαρία, τόν κάθησε στό τραπέζι. Έβαλε μπροστά του ένα μαχαροπήρουνο άσημένιο κι' ένα πιάτο άδειανό. 'Ο Μίσας διαμαρτυρήθηκε:
— Χωρίς φαί δέν κάνουμε τίποτα. Τό παιγίδι δέν έχει νοστιμάδα.
'Η μικρούλα σκαρφάωσε τότε σέ μια καρτέλα, κατέβασε διάφορα φαγητά κα' τούστρωσε τό τραπέζι με πολλή τάξι και πολύ πλούσια. Κοτόπουλο, κοτολέττες, ζαμπόν, τυρί, φρούτα.
— Καλώς όφισατε! τούτε έπειτα με σκέρτσο, όπως θήκανε μια μεγάλη κυρία.
— Καλώς σάς βρήκαμε, άπάντησε ό Μίσας με τό στόμα γεμάτο.
—'Αχ, αυτές ή μοιρίσσεις! Έίνε άποδότες και τεμπέλες! 'Ολα τά φαγητά τά κείνε! Έίνε άπελπισία, ζηνάτε ή μικρή με σκέρτσο.
'Ο Μίσας είχε ριχτεί στό φαί και δέν πρόσεχε.
— Γιατί δέν μιλάς;
— Τρώω.
— Δέν είναι σωστό. 'Όταν σου μιλάνε, πρέπει ν' άπαντάς, νά λές κάτι... 'Αχ, αυτές ή μαγειρίσσεις! Έβδατε καλέ αυτήν την κόττα; Κάρβουνο την έκανε ή ξεμυαλισμένη!...
—'Οχι δά, είναι περιφρημη!
'Ο Μίσας έτρωγε για καλά. 'Η μικρούλα σηκώθηκε, πήγε στό γραφείο του πατέρα της κι' έφερε ένα κουτί ποδρα.
— Πιάστε ένα. Έίνε λιγάκι βαρειά, μά τά προτιμώ γιατί έχουν δυνατό άρωμα, είναι χοντραίνοντας τή φωνή της σαν του πατέρα της.
'Ο Μίσας έβαλε πέντ'έξη στην τσέπη του.
— Δέν λές εύχαριστώ; Πρέπει νά πής: «Έίνε έξοχα, συμφωνώ μαζί σας». 'Ετσι λένε.
'Ο Μίσας τής χάιδεψε τά μαλλιά.
— Και τώρα; ρώτησε ή μικρή.
Τι θά παίζουμε;
— Θέλεις νά παιξουμε τόν κλέφτη;
— Τόν κλέφτη;
— Δέν τό ξεφεις αυτό τό παιγίδι, βαθρακάκι; Θά μ' άφήσης νά μαζέρω όλα τά χροσαφικά τής μιμάς σου κι' έπειτα θά σέ δέσω και θά σέ κλείσω σέ μια κάμαρα.
'Η μικρή ηλθούσε από τή χαρά της και χτυπούσε παλαμάκια. 'Ενα-ένα χροσαφικό πούβαζε ό Μίσας στην τσέπη του, ή Βέρα τό χαίρετοδσε με πήδους και ξεφωνήτα. Στο τέλος μαζέρε και του έδωσε, με τή βία σχεδόν, τ' άσημένα μαχαροπήρουνα και κάθησε σκαομένη στό γέλια νά τή δέση και νά τήν κλειδώση στό λουτρό.
***
'Επειτα από λίγες μέρες ό Μίσας ήταν ξεπλωμένος σ' ένα άπομερο πάγκο στην άλλη μεριά τής πολιτείας. Σ' ένα παιγίδι είδε έξοχα μια δασκάλα που διάβαζε κάποιο βιβλίο. 'Ενα κοριτσάκι ως δυό έτών, λίγο παρακει, είχε άρισμένη καταγής μια παναρωσθή κοψίλα κι' έσκαβε τό χώμα μ' ένα φτυαράκι. 'Ο Μίσας σκέφτηκε άμέσως τή Βέρα, έσκυψε, πήρε τή κοψίλα και τ'όβαλε στό πόδια. 'Όταν κατάλαβε πως έξφυγε, στάθηκε και πήγε άναπονή. 'Εβγάλε βστερα ένα παληομύλοδο από τήν τσέπη του, ξεσκισε από τόν τοίχο ένα παληό θεατρικό πρόγραμμα κι' έγραφε με κόπο:
«Μικρούλα μου Βέρα,
» Για νά ξεχάσης πόσο φέρθηκα κακά μαζί σου και για νά με θυμάσαι πάντα μ' εύχαριστήσι, σου στέλνω αυτή τήν κοψίλα που τή βρήκα στό δρόμο. Νά με συχωρής που δέν έρχομαι ή ίδιος νά στή φέρο, κοντό μου βαθρακάκι, και νά με θυμάσαι πάντν, γιατί κι' εγώ θά σέ θυμάμαι.
'Ο Μίσας σ'ο'ο'ο'.
— Νάτονε! πίστε τον! Αυτός τήν πήρε... άκούστηκε πλάι του μια άπότομη φωνή.
'Ηταν ή δασκάλα τής μικρής πούπαιζε με τά χώματα. 'Ενα πληθος κόσμου μαζεύτηκε γύρω του και τόν κύκλωσε. 'Ο Μίσας δέν κούταξε νά φύγη. Μόνον όταν κάποιος άστυφάλακας τόν έπιασε από τόν ώμο, ξεσκισε σέ χίλια κομμάτια τό γράμμα και βλαστήμησε:
— Νά πάρη ή όργη!... 'Όταν κανεις μπλέκει με γυναικες, τή βρίσκει πάντα σκούρα. 'Ηθελα νά φανώ τζέντλεμαν μ' ένα βαθρακάκι. Καλά νά τά πάθω. Αυτά έχουν ή γυναιοκοιουσιές...

φτη. Σαφηνικά άκούσε κάτι πατήματα κι' είδε, πίσω από τούς θάμνους, ένα κοριτσάκι ως έπτά έτών με μια πάνινη κοψίλα στό χέρι.
'Η μικρή κοιτοστάθηκε και καθώς δέν έβλεπε παρά μόνο τό παπούτσια του Μίσα, είπε έκκλητική κινιτάζοντας τήν κοψίλα της σαν νά τή ρωτούσε:
— Τίνος πόδια είναι τούτα;
'Ο Μίσας παραμέρισε τόν θάμνο και ρώτησε:
— Τι θέλεις βαθρακάκι;
— Δικά σου είναι τά πόδια;
— Ναί.
— Και τί κάνεις αυτός;
— Χορεύω.
— 'Η μαμά μου όταν χορεύει, δέν κάθεται. 'Εσύ γιατί κάθεται;
— Είμαι λιγουλάκι κουρασμένος.
'Η μικρούλα προχώρησε και στάθηκε μπρός στό Μίσα. Ουμήθηκε ξαφνικά πως ή μαμά της τής είχε άπαγορεύει νά μιλάει με ξένους και τού είπε:
— Πρέπει νά σου συνηθώ: Με λένε Βέρα.
'Ο Μίσας έσκαψε τό ροζισαμίνιο χέρι του τό χεράκι τής μικρής. 'Η Βέρα τότε, φέρνοντας τήν κοψίλα μπρός στη μύτη της, τού είπε:
— Και τούτη έδω είναι ή κοψίλα μου. Τή λένε Μορφούσα κι' είναι πάνινη.
'Ο Μίσας κούτταξε τή μικρή από πάνω ως κάτω. Δέν φροούσε κανένα χροσαφικό. Νά τής κλέψη τά ρουχαλάκια της, δέν άξίζει τόν κόπο.
— Κούτα τή Μορφούσα, τού είπε ή Βέρα. Δέν είναι όμορφη, έ; Μά έχει ξεσκιστεί τό μσοφόρι τής. 'Εχω θελόνα και κλωστή, μά δέν μπορώ νά ράψω. Δέν μου τή μεταλώνεις έσύ;
— Βρε τό βαθρακάκι! είπε με κέφι ό Μίσας.
Πήρε βστερα τή βελόνα και τήν κλωστή κι' άρχισε νά μεταλώνη τό μσοφόρι τής Μορφούσας. Ράβοντας, ξανάπιασε τήν κουνέντα:
— Είναι κανέναν σπίτι; ρώτησε ή Βέρα.
— 'Ο μπαμπάς κι' ή μαμά πήγαν στό μαγαζιά.
— Κι' ή νταντά σου;
— Πήγε με τόν στρατιώτη της... Μά πές μου, πως σέ λένε;
— Μίσα.
— Χαίρω πολύ, είπε ή μικρή κι' έκανε μια χαριτωμένη ρεθερέντσα. 'Ο Μίσας τήν κούταξε γελόντας και τούρθε έξοχα μια ιδέα. Πήρε τό χεράκι της και τής είπε:
— Θά διαβάσω τήν τύχη σου στό χέρι σου. Θέλεις;
— Ναί... Ναί... Ξέρεις;
— Αδτή ή γραμμή μου λέει ποτε γιορτάζεις τ' όνομά σου.
— Δέν μπορείς νά τό ξεφεις αυτό.

—Είδατε, καλέ, αυτή την κόττα; Κάρβουνο την έκανε ή ξεμυαλισμένη!...

κελλί...
» Μά ή άκρόασις αυτή κράτησε ώρες δλόκληρες, ως τό βράδυ... Στο τέλος ή ήγουμένη, βρισκοντας τό πράγμα περιεργο, χτύπησε τήν πόρτα του κελλιού κι' είπε στους δυό κληρικούς ότι ήταν κεία καιρός νά φύγουν...
» Μά άμέσως ξεσπασαν κι' οι δυό σέ άκράτητα γέλια, πέταξαν τά ράσα τους και τότε ή ήγουμένη, κατάληκτη, είδε μπροστά της δυό λαμπρούς ίππότες... 'Ο ένας ήταν ό δούξ ντε Ρισελιέ κι' ό άλλος ό μαρκήσιος ντε Γκεμενέ, γνιός του δμονύμου δουκός...
» 'Όταν μαθεύτηκε ή ιστορία αυτή στό Παρίσι, τήν όποια διηγήθηκαν οι ίδιοι οι ήρωές της, άπετέλεσε θέμα συζητήσεως για πολλές ήμέρες».
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.